

Óbarokpuszta, 1895. augusztus 9. – Budapest, 1975. február 4.

Apja cseléd, majd vincellér volt az óbarokpusztai uradalomban.

A hat elemi elvégzése után először kereskedőtanoncnak adták Bicskére, majd egy pesti műhelyben épület-és műlakatosnak tanult, miközben magántanulóként elvégezte a négy polgári osztályt. 1913-ban a MÁV Istvántelki Főműhelyébe került géplakatosnak. Elvégzett egy felső-ipariskolai géplakatos szaktanfolyamot. 1917-ben belépett a Vasúti Munkások Országos Szövetségébe. Az első világháborúban a haditengerészetnél szolgált. Részt vett az 1918. évi pólai és cattarói matrózlázadásban.

1919. május 3-án ismét bevonult, a Vörös Hajórajnál teljesített szolgálatot. 1920. novemberben szerepvállalása miatt elbocsátották a MÁV-tól. Szakszervezeti közvetítéssel a Ganz Hajógyárba került, huszonkét éven át géplakatosként dolgozott. 1920-ban átigazolt a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségébe, és egyidejűleg tagja lett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak. 1923-tól szakszervezeti bizalmi, 1923-tól főbizalmi. 1922-től a gyáripari lakatosok szervezőbizottságának a tagja, megszakításokkal elnöke. 1933 és 1945 között a vasasszakszervezet alelnöke. 1936-tól az MSZDP Pest környéki és központi szervezetében tevékenykedett, 1939-től 1948-ig a Szociáldemokrata Párt Országos Vezetősége póttagja. Az 1935. évi és az 1939. évi választásokon felkerült a párt Budapest környéki listájára, de nem szerzett mandátumot. 1939-ben Tatabányán egyéni választókerületben is jelölték, de itt sem járt sikerrel, a harmadik lett (11, 47 százalék), csak a kisgazdapárti jelöltet tudta megelőzni. 1943 augusztusában behívták katonának, 1944. április 13-án szerelt le.

1945 januárjában a Ganz Hajógyár üzemi bizottsági elnöke, ugyanakkor a szakmaközi bizottság elnöke Újpesten. Az SZDP képviselőjeként a Budapesti Nemzeti Bizottság és az ideiglenes budapesti törvényhatósági bizottság tagja. A Magyar Szabad Szakszervezetek Országos Tanácsa 1945. február 7-én megválasztotta titkárnak, március 8-ától helyettes főtitkár lett. 1945. december 2-án megerősítették a Szaktanács főtitkár-helyettesi posztján. 1945. április 2-án a fővárosi választási nagygyűlésen az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe delegálták. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben ismét mandátumhoz jutott. 1947. augusztus 31-én korábbi kerületéből ismét képviselővé választották. 1945 augusztusában kimaradt az országos pártvezetőségből, de beválasztották az SZDP Ellenőrző Bizottságába. 1947. május 3. és 1947. november 15. között az Építés- és Közmunkaügyi Minisztérium politikai államtitkára. 1948 februárjában lemondott a

Szakszervezeti Tanácsban viselt tisztségéről. 1948. márciusban kizárták az SZDP-ből, április 26-án megfosztották a képviselői mandátumától, és nyugdíjazták.

1950. június 22-én az ÁVH őrizetbe vette, majd a Budapesti Katonai Törvényszék augusztus 22-én koholt vádak alapján – a Piller Gyula és társai per harmadrendű vádlottjaként – életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. Büntetését a Katonai Főtörvényszék augusztus 29-én másodfokon életfogytiglani fegyházra módosította. 1955. november 25-én egyéni kegyelemmel szabadult. 1957. február 15-én, az ügy újratárgyalása során felmentették. Az 1956. október 31-én újra megalakult Magyar Szociáldemokrata Párt vezetőségének a tagja. 1956. október végén visszahívták a Szakszervezetek Országos Tanácsához, ahol az ideiglenes intézőbizottság elnöke lett. 1956 után belépett az MSZMP-be. A SZOT alelnökeként dolgozott, és bár 1959-ben másodszor is nyugdíjazták, tisztségét továbbra is betöltötte. 1963. február 24. és 1971. február 10. között újra országgyűlési képviselő; a Hazafias Népfront budapesti listáján, 1967. március 19-én Budapest 64. számú egyéni választókerületében jutott mandátumhoz; az Interparlamentáris Unió magyar csoportjának az alelnöke. Részt vett a Hazafias Népfront Országos Tanácsa Elnökségének a munkájában is.